

שלטון ברבונם שאפלו כל מלכי העולם לא יעקרו אותו, פאריה זה כששוכב על טרפו לא יכולים להקימו ממנו. זהו שכתוב פרע ששכב פארי וגו'.

אמר רבי אלעזר, לא נמצא בעולם חכם להזיק כמו בלעם הרשע, שהרי בתחלה היה נמצא במצרים, ועל דו קשרו המצרים קשר על ישראל שלא יצאו מעבודתם לעולמים. וזהו שאמר, מה איכל להזיק להם? שהרי אני עשיתי שלא יצאו מעבודות המצרים לעולמים, אבל אל מוציא ממצרים, ונגדם (ונגדו) לא יכולים חכמים ומכשפים של העולם.

ועתה הנני הולך לעמי וגו'. רבי יהודה פתח, (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדניו וגו' עמך ישב בקרבך. פמה חביבים דברי התורה. פמה חביבה התורה לפני הקדוש ברוך הוא. פמה חביבה התורה שהוריש אותה הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל. בא וראה, בשעה שיצאו ממצרים, שמע בלעם שהרי כשפיו וקסמיו וכל אותם קשרים לא עלו בישראל, התחיל לגרד עצמו ולמרט ראשו. הלך לאותם הרי החושך, והגיע לפני אותם שלשלאות ברזל.

וכך הוא דרך מי שמגיע אליהם. פיו שנוכנס האדם בראש ההרים, וראה אותו עזא"ל, אותו שנקרא גלוי עינים, מיד אומר לעז"א. אז נותנים קול, ומתכנסים אליהם נחשים גדולים שבוערים וסוככים אותם. שולחים חיה קטנה מול האדם, ולמדנו, כמין חתול היא, וראשה פראש הנחש, ושני זנבות לה, וידיה ורגליה קטנות. בן אדם שראה אותה, מכסה פניו, והוא מביא קטרת

לא יעקרונו להו. פאריא דא פד שכיב על טרפיה, לא יכלין לאקמא ליה מניה, הדא הוא דכתיב פרע שכב פארי וגו'.

אמר רבי אלעזר, לא אשתכח בעלמא חפים לאבאשא, כבלעם רשיעא, דהא בקדמיתא הוה אשתכח במצרים, ועל ידוי, קשירו מצראי עליהו דישראל קשורא, דלא יפקון מעבודתהון לעלמין. ודא הוא דאמר, מה איכול לאבאשא להו, דהא אנא עבידנא דלא יפקון מעבידתא דמצראי לעלמין, אבל אל מוציא, ממצרים ולקבליהון (נ"א ולקבליה) לא יכלין חפמין וחרשין דעלמא.

ועתה הנני הולך לעמי וגו'. (במדבר כד) רבי יהודה פתח, (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדניו וגו' עמך ישב בקרבך. פמה חביבין מלי דאורייתא. פמה חביבה אורייתא קמי קדשא בריך הוא. פמה חביבה אורייתא, דאורית לה קדשא בריך הוא לפנסת ישראל. תא חזי, בשעתא די נפקו ממצרים. שמע בלעם דהא חרשוי וקסמוי, וכל אינון קשרין, לא סליקו בהו בישראל, שארי לגררא גרמיה, ולמירט רישיה. אזל לאינון טורי חשוכא, ומטא לגבי אינון שלשלאי דפרזלא.

וכך הוא ארחא דמאן דמטי גביהו, פיון דעאל בר נש פרישי טוריא, חמי ליה עזא"ל, ההוא דאקרי גלוי עינים. מיד אמר לעז"א, פדין יהבין קלא, ומתפנשין גביהו חוין רבירבי דמתוקדן, וסחרין לון. משדרי אונימתא זעירתא לקבליה דבר נש, ותנא, פמין שונרא, היא, ורישה פרישא דחוויא, ותרין זנבין בה, וידהא ורגלהא זעירין. בר נש דחמי לה, חפי אנפוי, והוא מייתי חד קטורתא, מאוקידו דתרנגולא

חנורא, שדי באנפאה והיא אתת עמיה. עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, וההיא רישא דשלשלאי, נעיץ בארעא, ומטי עד תהומא. ותמן בתהומא. חד סמך, והוא נעיץ בתהומא תתאה, ובההוא סמך אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי בר נש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג' זמנין, ואינון קראן ליה, כדין פרע וסגיד על ברפוי, ואזיל ואטים עינוי, עד דמטי גבייהו. כדין יתיב קמיהו, וכל אינון חויין סחרין ליה מהאי סטרא ומהאי סטרא. פתח עינוי, וחמי לון, אזדעזע, ונפל על אנפוי, וסגיד לקבלייהו.

כרתר אולפין ליה חרשין וקסמין, ויתיב גבייהו (דף ר"ב ע"ב) נ' יומין. כד מטא זמנא למיהו לארחיה, ההיא אונימתא, וכל אינון חויין, אזלין קמיה, עד דנפיק מן טוריאי, בין ההוא חשוכא תקיפא. וברעם כד מטא גבייהו, אודע לון מלה, ואסגר גרמיה בטוריאי עמהון. ובצא לקטרגא לון, לאתבא לון למצרים. וקודשא ברין הוא בלבל וקלקל כל חכמתא דעלמא, וכל חרשין דעלמא, דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

תא חזי, השתא כיון דחמא בלעם דלא יכיל לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליך ליה לבלק, מה דלא בעא מגיה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיליה הוה באינון נוקבי דמדן דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הוינא ידע, דכתוב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

בין דחמא קדשא ברין הוא עיטא דיליה, אמר, הא ודאי גרמך בעיטך יפול. מה עבד, ההוא חילא דשלט על כל חרשין, אחמי ליה סופא דכלא. וכי אית

פניו ומשתחוה כנגדם. אחר כך מלמדים אותו כשפים וקסמים, ויושב לפניהם חמשים יום. כשמגיע הזמן ללכת לדרך, אותה החיה וכל אותם נחשים הולכים לפניו עד שיוצא מהקרים בין אותו חשך תקיף. וברעם, כשהגיע לפנייהם, הודיע להם דבר, והסגיר עצמו בקרים עמם. ורצה לקטרג עליהם להשיב אותם למצרים, והקדוש ברוך הוא בלבל וקלקל כל חכמת העולם וכל כשופי העולם שלא יוכלו לקרב אליהם.

בין שראה הקדוש ברוך הוא עצתו, אמר: הרי ודאי יפל בעצתך. מה עשה? אותו פת